

Αναμνήσεις...

(Σε σένα, όπου κι αν βρίσκεσαι, που πέρασες τη δοκιμασία ετούτη...)

της Κωνσταντίνας Δ. Κοκή

-Κοιτάξτε!

Έρχονται!

Μα εμείς στρέψαμε το βήμμα αηλιού. Ποιος άηλιωστε θα άκουγε τον τρελήό του χωριού;

-Κοιτάξτε!

Ακούστε!

Νιώστε!

Δέστε!

Έρχονται!

Γυρίσαμε το κεφάλι. Όχι γιατί γνοιαστήκαμε αηλιά από περιέργεια. Μα ναι...

Έρχονται! Τρέξτε! Τρέξτε να προλάβουμε. Μα ήταν πλέον αργά. Το κακό είχε γίνει.

Ήρθαν...

Μπήκαν.

Το χωριό μας χάνεται.

Το χωριό μας...

Το χωριό μας χάθηκε.

Κι εμείς δίχως να μας έχει απομείνει τίποτα πια κινήσαμε για το άγνωστο. Το πού δεν έχει σημασία πλέον.

Φύγαμε χωρίς να πάρουμε τίποτα μαζί μας παρά μόνο ένα μπαούλο γεμάτο αναμνήσεις.

Αναμνήσεις που θα μας συντροφεύουν κάθε στιγμή της ζωής μας.

Αναμνήσεις που θα μας δίνουν κουράγιο.

Αναμνήσεις που θα μας δίνουν δύναμη να συνεχίσουμε να ζούμε, να προσπαθούμε, να προοδεύουμε, να ελπίζουμε.

Αναμνήσεις που θα μας τυραννούν κάθε δευτερόλεπτο της ύπαρξής μας.

Αναμνήσεις που θα μας δείξουν το δρόμο της επιστροφής.

Το δρόμο για το σπίτι το δικό μας...